

81. Sahabe Efendilerimizi Sevmeliyiz

Sahabe Ne Demek?

Hiz. Peygamber'i (sallallahu aleyhi vesellem) gören, O'nun getirmiş olduğu hakikatlere iman edip kendisiyle birlikte hareket eden, sohbetinde uzun veya kısa bir süre mecliste bulunmuş olan ve bu inancını koruyarak vefat eden kimseye sahabe denir. "Essebebü ke'l fâil" (sebebe olan yapan gibidir) hadisi şerifinden yola çıkarak Kuran'ı kerimin ayetlerinin ve Peygamber efendimizin (sav) Hadis-i Şeriflerinin bize kadar taşınmasına sebebe olan sahabe efendilerimiz, dünyadaki tüm müslümanların ibadetlerinde hisse sahibidir diyebiliriz.

Sahabenin Kur'ân Nezdindeki Mertebesi

"İslâm'da birinci dereceyi kazanan Muhacirler ve Ensâr ile onlara güzelce tâbi olanlar yok mu? Allah onlardan razı, onlar da Allah'tan razı oldular. Allah, onlara içlerinden ırmaklar akan cennetler hazırladı. Onlar, oralara devamlı kalmak üzere gireceklerdir. İşte en büyük mutluluk, en büyük başarı!" (Tevbe, 9/100) "Böylece Biz sizi örnek bir ümmet kıldık ki, insanlar nezdinde Hakk'ın şahitleri olasınız ve Peygamber de sizin hakkınızda şahit olsun." (Bakara, 2/143) "Allah yolunda gereğı gibi cihad edin. Sizi, insanlar içinde bu emanete ehil bulup seçen O'dur. Din konusunda, size hiçbir zorluk da yükledi. Haydin öyleyse babanız İbrahim'in milletine ve yoluna! Bundan önce de, bu Kur'ân'da da, size Müslüman adını veren O'dur. Tâ ki Resûl size şahit olsun, siz de diğer insanlar nezdinde Hakk'ın şahitleri olasınız. Haydin namazı hakkıyla ifa edin, zekâtı verin ve Allah'a sımsıkı bağlanın. O sizin biricik mevlânız, efendinizdir. O ne güzel mevlâ ve ne güzel yardımcıdır." (Hac, 22/78)

Efendimizin Hitabıyla Sahabeler

Resûl-i Ekrem de (a.s.m.) sahabelerinden takdirle bahsetmiş, Müslümanların da onlara karşı

tavır ve tutumlarının nasıl olması gerektiğini göstermiştir. Ve sahabeler hakkında bize şu tavsiyelerde bulunmuş.

- "Ashâbım hakkında Allah'tan korkun! Ashâbım hakkında Allah'tan korkun! Sakın benden sonra onlara düşman olup sövmeyin! Onları seven, bana olan sevgisinden dolayı sevmiş olur. Onlara kızıp kin duyan da, bana olan kin ve düşmanlığından dolayı böyle yapmış olur. Onlara sıkıntı veren bana sıkıntı vermiş, bana sıkıntı veren de Allah'a eza etmiş olur. Allah'a eza eden de büyük bir felaketle yüz yüze gelmiş olur..." dedi.

- "Ashâbım yıldızlar gibidir; hangisinin arkasından giderseniz gidin doğru yolu bulursunuz." dedi.

Allahü teâlânın, meleklerin ve bütün insanların laneti, Eshâbıma kötü söz söyleyenin, üzerine olsun! Kıyâmette Allahü teâlâ, böyle kimselerin farzlarını da, nâfile ibâdetlerini de kabûl etmez!

Sahabe Efendilerimizi Niçin Sevmeliyiz?

Sahabelerin hepsi istisnasız Resulullah Efendimizin sohbetiyle müşerref oldular. Onların ruhları, akılları, kalp ve vicdanları ve nihayet bütün hissiyatları, Peygamber terbiyesinden geçti, onun feyziyle büyüdü. Başka bir ifadeyle, onlar dağın güney yamacındaki çiçekler gibi, güneşten doğrudan doğruya istifade ettiler ve onun zâtıyla görüştiler. Onlardan sonra gelen bütün Müslümanlar ise, dağın kuzey yamacındaki çiçekler gibi, güneşin zâtından değil, ancak aydınlığından faydalandılar. Onlar Kuran-ı Azimüşşân'ın ilk talebeleri olma şerefine eriştiler. Ondaki yüce hakikatleri Peygamber Efendimizden ders aldılar. Kur'ân-ı Hakimi bütün kalplere, akıllara, vicdanlara ve dolayısıyla hayata hâkim kıldılar. Kendilerinden sonra gelen hiçbir kimsenin ulaşamadığı feyz ve berekete, ilim ve irfana, ihlâs ve sadakate, feragat ve fedakârlığa eriştiler. Bakışları ibretle, fikirleri ilim ve hikmetle, kalpleri ilâhi muhabbetle doldu. Onları

ne dünya esir edebildi, ne de Cennetin güzellik ve çekiciliği kayıt altına alabildi. Onlar dünya ve ahiret nimetlerine değil, o nimetleri verene talip oldular ve O'nu buldular. Sadece ve sadece Allah'a kul olmanın yüce şeref ve izzetiyle yaşadılar. Onların hepsi kurtuluşa erenler zümresindendir; hepsi "sahabe" olma şerefinde, ortaktır. Allah ve Resulü, onların hepsinden razı olmuş ve onları överek yüceltmıştır. Cenâb-ı Hak, Tövbe süresinde ashâb-ı kirâmdan razı olduğunu ve onlar için ebedi nimetler, saâdetler hazırladığını şöyle beyan ediyor: "Muhacirlerden ve Ensardan İslâm'a girmekte ilk önce geçenler ile bunlara güzelce tâbi olanlar... Allah onlardan razı oldu, onlar da Allah'tan razı oldular. Allah onlara altlarından nehirler akan cennetler hazırladı ki, içlerinde sonsuz kalacaklar. İşte büyük kurtuluş bu." (Tevbe, 9/100) Evet, İslâm'ın birinci safında olan ve "Sebep olan işleyen gibidir." hükmünce, kıyâmete kadar gelecek bütün Müslümanların kazandıkları sevabın bir misli sevap kefelerine ilâve edilen, en aşağı mertebede olanına dahi en büyük bir velinin yetişemediği bu seçkin kimselere, Ahir Zaman Peygamberinin o seçkin arkadaşlarını sevip örnek almalıyız.

Hz. Ebubekir

Sadakati ve imanı sayesinde cennetle müjdelenen "Aşere-i Mübeşşere" denilen 10 sahabeden biri olan ve sadakatiyle zirveye çıkan Hz. Ebu Bekir (ra), Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'in en yakın ve en sadık arkadaşıydı. Mekke'deki acılı ve zor günlerde Bedir'de, Uhud'da hicret esnasında mağarada Peygamberimize en yakın olan hep Hz. Ebubekir'di. İslâm tarihi içinde müstesna bir yere sahipti. İlk Müslüman olanlardan ve Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'in (sav) ilk halifesiydi. Hz. Hatice'den sonra Peygamberimize (Sav) ilk iman eden odur. Hz. Ebubekir (ra) Müslüman olan ilk erkektir. Kızı Aişe'yi (ra) O'na vermekle yakınlığına yakınlık katmıştı. Canıyla, malıyla ve ailesiyle Peygamber Efendimiz'in etrafında âdeta pervane olmuş, ömrünü ve bütün varlığını İslâm'ın muhafazası ve neşri için harcamıştır. Resûlullah Efendimiz, Hz. Ebubekir'i çok severdi. Her gün mutlaka

yanına uğrardı. Ebubekir (ra) de Allah Resulünü görmeden huzur bulamazdı. Yani ömürleri beraber geçti.

Hz. Ebubekir'e Neden Sıddık Denilmiştir?

Fahr-i Kâinat Efendimiz, İsrâ ve Miraç hâdisesini Kureyş müşriklerine haber vereceği zaman: "Ey Cebrail! Kavmim beni tasdik etmez!" dedi. Cebrail (a.s.): "Ebubekir Seni tasdik eder. O sıddıktır" buyurdu. Nitekim müşrikler, Miraç hâdisesini duyduklarında, derhâl Hazret-i Ebubekir'e koştular: "Arkadaşın, bir gece içinde Mescid-i Aksâ'ya gittiğini, oradan da göklere çıkıp sabah olmadan tekrar Mekke'ye geldiğini söylüyor. Bakalım buna ne diyeceksin?" dediler. Hazret-i Ebubekir: "O ne söylüyorsa doğrudur! Çünkü O'nun yalan söylemesine imkân ve ihtimâl yoktur! Ben, O'nun her getirdiğine peşinen inanırım..." dedi. Müşrikler tekrar: "Sen O'nu tasdik ediyor ve bir gecede Beytül-Makdis'e gidip geldiğine inanıyor musun?" dediler. Hazret-i Ebubekir: "Evet! Bunda şaşılacak ne var? Vallahi O bana, gece veya gündüzün herhangi bir vaktinde kendisine Allahtan haber geldiğini söylüyor da ben yine O'nu tereddütsüz tasdik ediyorum." dedi. Daha sonra Ebubekir, o sırada Kâbe'de bulunan Peygamber Efendimiz'in yanına gitti. Olanları bizzat Efendimiz'in mübarek fem-i saadetlerinden dinledi ve: "Sadakte (doğru söyledin) yâ Resûlullah!.." dedi. Allah Resûlü de O'nun bu tasdikinden gayet memnun kalarak cihanı aydınlatan tebessümüyle Hazret-i Ebubekir'e: "Ey Ebubekir! Sen Sıddık sın!.." buyurdular. Hazret-i Sıddık'ın Miraç hâdisesinde sergilediği bu kalbî sarsılmaz ve tereddütsüz bir şekilde Allah Resul'ünü tasdik edişi, ancak kalbinin kazandığı iman kuvvetiyle izah olunabilir.

Sevr Mağarası

Müşriklerin bitmez tükenmez baskı ve işken-celeri üzerine Hz. Peygamber, Müslümanlara İslâm için uygun bir ortam olan Medine'ye hicret etmelerini emretti. Peygamber Efendimizde (sav) Hz. Ebubekir ile hicret için yola çıktı. Hicret esnasında Sevr Mağarasına doğru

giderken Hazret-i Ebubekir, Fahr-i Kâinât Efendimiz'in kâh önünde, kâh arkasında yürüyordu. Allah Resûlü: "Ey Ebubekir, niçin böyle yapıyorsun?" diye sordular. Hazret-i Ebubekir: "Yâ Resûlûllah! Müşriklerin arkanızdan yetişebileceğini düşünüyor, arkadan yürüyorum; ileride pusu kurup bekleyebileceklerini düşünüyor, önünüzden yürüyorum!" dedi. Daha sonra Sevr Mağarasına ulaştılar. Ebubekir (ra): "Yâ Resûlûllah! Ben mağarayı temizleyinceye kadar, Siz burada bekleyin!" dedi ve mağaraya girdi. Mağaranın içini temizledi. Eliyle yokluyor, bir delik bulduğunda hemen elbisesinden bir parça kesip orayı kapatıyordu. Bu minval üzere üst elbisesinin tamamını deliklere tıkadı, sadece bir delik kaldı. Ona da topuğunu koyduktan sonra: "Artık gelebilirsiniz ey Allah'ın Resûlü!" dedi. Hz. Ebubekir'in üst kısmında elbise olmadığını fark eden Allah Resûlü: "Elbisen nerede, ey Ebubekir?" diye hayretle sordu. Hz. Ebubekir de yaptıklarını anlattı. Bu âlicenap davranış karşısında son derece duygulanan Allah Resûlü, mübarek ellerini kaldırarak Ebubekir için dua ettiler. Ancak delikleri kapamada kullandığı bez, son deliği kapatmaya yetmemişti. O deliği de ayak topuğu ile kapatmıştı. Gerçekten de bu delikten gelen bir yılan Hz. Ebu Bekir'i acı bir biçimde ısırılmıştı. Hz. Peygamber, son derece yorgun olması hasebiyle dostunun dizine başını dayayarak uyuyakalmıştı. Hz. Ebu Bekir, topuğunda hissettiği acıya rağmen hiç kımıldamadı, fakat çektiği acı gözlerinden yaşların boşalmasına yol açmıştı. Resûlûllah (sav)'ın yüzüne bu yaşlar dökülünce hemen uyandı. Durumu öğrenince Hz. Muhammed (sav), kendi tükürüğünü ilaç olarak ısırlan yere sürdü. Bir süre sonra ayağı tamamen iyileşmişti. Müşrikler, mağaraya yaklaşırlarken endişeye kapılan Hazreti Ebubekir, Resûlûllah Efendimize: "Ben öldürülürsem, nihâyet bir tek kişiyim, ölür giderim. Fakat Sana bir şey olursa, o zaman bir ümmet helâk olur" diyordu. "Ey Ebubekir! Mahzun olma! Hiç şüphesiz Allah bizimle beraberdir! Üçüncüleri Allah olan iki kişiyi sen ne zannediyorsun, ey Ebubekir?!" buyurdular.